

FRANCK THILL JEZ

BLUDISKÁ

Jediná svedkyňa vraždy stratila pamäť

BLUDISKÁ

FRANCK
THILLJEZ

BLUDISKÁ

Preložila Andrea Černáková

IKAR

Franck Thilliez
Labyrinthes

Published originally under the title Labyrinthes
© 2022 by Fleuve Éditions, département d'Univers Poche, Paris
Translation © 2026 by Andrea Černáková
Cover design © 2026 by Emil Křížka
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Preklad z francúzskeho originálu Labyrinthes
(Fleuve Éditions, Paríž 2022) Andrea Černáková
Redakčná úprava Ivana Černáková
Jazyková korektúra Tatiana Búbelová
Návrh obálky Emil Křížka
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026
ako svoju 2 728. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán Jaroslav Vlček

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0803-8

„Ak vylúčíte nemožné, to, čo ostane, akokoľvek by to bolo nepravdepodobné, je zákonite pravda.“

Arthur Conan Doyle

„Jediný rozdiel medzi bláznom a mnou je ten, že ja nie som blázon.“

Salvador Dalí

„... aj Daidalos práve tak zaplnil stavbu nesmiernym bludiskom chodieb a ťažko sám našiel k východu cestu: tak veľa úskokov skrývala stavba.“

Ovídius, *Premeny*

1

„Doktor, ako sa má?“

Camille Nižinská si stiahla kožušinové rukavice a jemne si pomasírovala ruky. V nemocnici bolo teplo ako v pekle, zatiaľ čo vonku vládla taká treskúca zima, až jej popraskala pokožka na prstoch. Doktor jej naznačil, aby počkala pred izbou. Pacientka spala. Z pomalého pípania elektrokardiogramu sa dalo predpokladať, že pokojne oddychuje, a zobuďiť ju neprichádzalo do úvahy.

„Podľa lekárov je fyzicky v poriadku. Biochemický rozbor krvi naznačuje, že jej chýbajú niektoré látky, ale nie je to nič vážne. Čo sa týka omrzlín, hoci sú niektoré hlboké, nebude mať nijaké následky. Po psychickej stránke je to však iné. Poviem to po lopate: z pamäti jej všetko zmizlo.“

„Keď hovoríte ‚všetko‘...“

„Celý jej predchádzajúci život. Nepamätá si nič. Je ako nepopísaný list papiera.“

Policajtku si prezerala podozrivú. Strapaté vlasy rámovali tvár, ktorá síce bola poznačená chladom, no na veľkom bielom vankúši pôsobila pokojne. Vytiahla z vrečka pero a zápisník.

„Budete mi to musieť vysvetliť, doktor. Nerozumím, ako mohla z ničoho nič ‚zabudnúť‘ celý svoj život a zároveň

si tu ležať na nemocničnej posteli, ak mi tvrdíte, že fyzicky jej nie je nič vážne. Tú ženu sme našli v lese celú od krvi vedľa mŕtvoly, zatiaľ nepovedala ani slovo a teraz mi vravíte, že si na nič nespomína?“

Energicky otvorila zápisník, ktorý bol ešte úplne prázdny.

„Nevieme nič! Ani o nej, ani o obeti, ani o okolnostiach tejto strašnej tragédie. Nikto tú ženu nepozná, nikto ju nikdy nevidel. Nevie sa, kde sa vzala. Možno predstiera stratu pamäti, aby sme neodhalili jej totožnosť alebo aby sa vyhla prevzatíu zodpovednosti za svoje činy.“

„Verte mi, nesimuluje.“

„V tom prípade mi to vysvetlite, presvedčte ma, aby som ja mohla presvedčiť svojich nadriadených. Budú potrebovať odpovede.“

Fibonacci ju vzal na chodbu, zavrel dvere a prstom ukázal na dvoch mužov, ktorí čakali opodiaľ.

„Ktorý z nich je váš nadriadený?“

„Ani jeden. Sú to len kolegovia a zložité prípady neovládajú. Obaja čakajú iba na dôchodok. A aby som bola úprimná, v týchto končinách nie sme na čosi takéto zvyknutí. Viete, čo urobíme? Rozhlásime to. Bude to test, chápete?“

Obaja muži ich s napätým výrazom sledovali.

„Zájdem nám po kávu,“ odpovedal Fibonacci. „Čiernu a veľa cukru?“

„Čítate mi myšlienky.“

„Mám to tak trochu v náplni práce. Zatiaľ choďte do vedľajšej izby, do dvadsaťjednotky, budeme sa tam môcť v pokoji porozprávať.“

Camille ho pozorovala, ako si vymenil zopár slov s jej kolegami. Potom sa v úvahách znova vrátila k podozrivej. O psychiatrii ani psychológii nič nevedela, ale doktorova verzia sa jej nepozdávala. Čo jej mohlo napáchať takú spúšť

v hlave? A čo je vlastne amnézia? Vedela tá žena napríklad počítať? Poznala aspoň svoje krstné meno, tušila, kto je?

Keď napokon vošla do vedľajšej izby, uvidela skromné zariadenie: posteľ v rohu, dve stoličky, bielizník, maličký toaletný kútik. Podišla k oknu. Bola na ňom taká námraza, až sa zdalo, že sklo každú chvíľu praskne. Z druhého poschodia sotva rozpoznávala svoje auto fľaškovozelenej farby, ktoré stálo medzi dvoma sanitkami. Parkovisko bolo plné. Nemocnice a cintoríny sa nikdy nevyprázdnia.

Camille si vyzliekla bundu s kožušinou, a ako sa snažila zbaviť nervozity chodením hore-dolu po izbe, pohľadom zavadila o svoj odraz v zrkadle nad umývadlom. Vyzerala príšerne. *Priveľa práce a toto vyšetrowanie to zrejme nijako nezlepší*, povzdychla si v duchu. Zdalo sa jej, že zostarla o päť rokov. Bolo to určite očami, ktoré bývali zvyčajne také modré, no teraz akoby vyhasli, a tiež prenikavým chladom, ktorý jej dráždil pokožku. Potiahla si popraskanú spodnú peru, ukazovákom pošúchala hranu nosa. *Si strašne chudé, dievča moje. Príliš chudé...* Potom si napravila golier na krémovej blúzke a na saku, v ktorom sa topila, si zapla posledný gombík, aby pôsobila mohutnejšie. Nevedela prečo, ale v psychiatrovej prítomnosti sa od začiatku necítila príjemne. To ten jeho orlí nos a sýtočierne zrenice, ktorými akoby prenikal do najskrytejších kútov duše.

Marc Fibonacci vošiel aj s dvoma pohárikmi, z ktorých sa ešte parilo, a nohou za sebou zavrel dvere.

„Prosím, sadnite si, slečna Nižinská. Dúfam, že máte čas. Čo vám teraz poviem, je ako otvoriť napínavý, mimoriadne temný román a dostať sa k päťsto stranám čohosi, čo pripomína horskú dráhu.“

„Mám toľko času, koľko treba. Je dôležité, aby sme o tomto prípade zistili pravdu.“

„Hm, pravdu...“

Fibonacci podišiel k oknu, kde stála pred niekoľkými minútami. Chvilu mlčal s pohárikom pri ústach. Potom sa k nej otočil.

„Mozog dokáže použiť neuveriteľné mechanizmy, aby ochránil myseľ. Neustále sa prispôsobuje, znova povstáva z popola... Dokáže nachytať aj sám seba. Vymyslené spomienky berie ako skutočné. Napríklad môžeme byť presvedčení, že nás ako deti niekto napadol v školskej jedálni, hoci sa to nikdy nestalo. Viete, ako sa tento jav nazýva?“

„Vôbec, som len policajka...“

„Paramnézia. Človek je presvedčený, že niečo už videl, že to kedysi zažil... Pričom ide o čistý výmysel. Takže kde je v tom pravda, ak veríte, že to, čo máte v pamäti, sa naozaj stalo?“

Postavil sa pred ňu a vybral čosi z vrečka.

„Hráte šach, slečna Nižinská?“

„Poznám pravidlá, to je tak všetko...“

„Toto mala pri sebe. Je to čierny strelec.“

Camille si vzala päťcentimetrovú drevenú figúrku do ruky.

„Ako pri sebe? Nič sme nenašli...“

„Hovoril som s ňou,“ prerušil ju Fibonacci s vážnou tvárou. „Kým pacientka stratila pamäť, vysvetlila mi od a po zet, čo sa stalo.“

Camille neskrývala prekvapenie. Prečo im túto zásadnú informáciu Fibonacci nepovedal už skôr?

„Priznala sa k vražde?“

„Je to... zložitejšie. Musím sa vám priznať, že za celú svoju kariéru som sa nestretol s takým prípadom. A to som mal množstvo pacientov. Ona je ojedinelý prípad.“

Vzal si späť šachovú figúrku a ukázal na zápisník, ktorý si policajka položila na kolená.

„Správne, zapisujte si, poznačte si všetko, čo sa dá, hoci príbeh, ktorý vám rozpoviem, je dlhý a zložitý. Je určite najzvláštnejší, aký budete za svoj život počuť. Také sú len v románoch. A predsa.“

Camille otvorila čistý zápisník. Prvá strana.

„Mimochodom, ešte odbočím,“ poznamenal Fibonacci. „Mám veľmi rád operu a klasickú hudbu. Vaše priezvisko mi vrta v hlave, odkedy sme sa prvýkrát videli. Aby som o tom už nemusel premýšľať: nie ste príbuzná Václava Nižinského, slávneho ruského tanečníka minulého storočia, ktorý trpel schizofréniou?“

„Môj starý otec pochádzal zo Slovenska. Bol robotník. S operou toho nemal veľa spoločné. Aspoň si myslím, že by som vedela, keby ten tanečník bol medzi mojimi predkami.“

„Ak vás to zaujíma, rád vám o Nižinskom niekedy poviem viac...“

Vari ju za takýchto okolností zvädzal? Ten chlapík bol zjavne mimo, a tak Camille radšej len pokývala hlavou.

„Vráťme sa k nášmu prípadu,“ pokračoval akoby nič. „V prvom rade treba vedieť, že v príbehu, o ktorý sa s vami podelím, je päť hlavných postáv. Všetko sú ženy. Zapište si to, bude to neskôr dôležité: novinárka, psychiatricka, obeť únosu, spisovateľka...“

Starostlivo si pod seba údaje o ženách zapísala. Rozmýšľala, či jedna z nich neleží na posteli za priečkou. Pravdepodobne áno, ale ktorá? Novinárka? Možno tá unesená? V tom prípade mohla byť korisťou chlapíka s tvárou rozmlátenou kutáčom na kašu. Bola to pomsta? Šlo z toho toľko zúrivosti... Čisté šialenstvo. Camille mala stále pred očami chatu, kde sa všetko až po strop červenalo. Ako v scéne z hororu.

Keď zdvihla zrak, Marc Fibonacci na ňu upieral chladný a nevyspytateľný pohľad, ako to psychológovia robievajú.

Určite je to pancier, bez ktorého by sa pri celodennom skúmaní narušených prejavov psychiky nezaobišiel.

„Novinárka, psychiatricka, obeť únosu, spisovateľka,“ prečítala z poznámok. „Chýba mi piata postava...“

Lekár sa lepšie usadil a zhlboka nadýchol. Policajтка nevedela vyhodnotiť, či je unavený, alebo jej chce naznačiť, že je príliš netrpezlivá.

„Tá sa objaví až neskôr, je kľúčom k všetkému,“ odpovedal. „Kto je, vám budem môcť povedať až na záver príbehu. Teraz si len vypočujte až do konca, čo sa chystám rozprávať...“

Natiahol pred ňu ruku s čiernym jazdcom.

„A sústreďte sa, lebo ten príbeh je naozaj ako bludisko, v ktorom sa všetko prepletá. Čo sa týka piatej osoby, je niťou v bludisku, ktorá vám, a to som si istý, zodpovie všetky otázky.“

2

Pri svetle stolovej lampy Lysine dokončila článok o železničnom priecestí v Oisseli, kde pokazená signalizácia zapríčila zrážku nákladného vlaku a traktora zablokovaného závorami. Nezvyčajná nehoda, ktorá si, našťastie, nevyžiadala nijaké obete na životoch: traktorista stihol vyskočiť z kabíny a lokomotíva zachytila len zadnú časť traktora, takže náraz nebol až taký silný.

Novinárka si text ešte rýchlo prečítala, a len čo ho uložila na redakčný server *Normandského kuriéra*, zavolala svojmu nadriadenému, aby sa pred uzávierkou uistila, že je všetko v poriadku.

„Nie je to nijaké veľdielo, ale na papieri to bude fungovať,“ povedal. „Svedectvo traktoristu je fajn, podarilo sa ti vystihnúť, že chlapík bol vylakaný, to je hlavné. Chýba už len dôvod, prečo sa tá závera z ničoho nič spustila. Škoda!“

„Viac budeme vedieť zajtra. Grégory preberie štafetu, už som mu dala telefón na môj kontakt u železničiarov v SNCF.“

„Okej. Zatiaľ to zverejníme takto a potom uvidíme. Čo sa týka toho tvojho veľkého článku o elektrosenzibilite, mohla by si mi ho odovzdať o dva týždne?“

Normandský kuriér každý mesiac prinášal desať strán so „špeciálnou témou“. Do budúceho čísla mala Lysine napísať článok o mužovi z mestečka Mont-Saint-Aignan, ktorý sa doma zabarikádoval do akejsi Faradayovej kľetky, pretože neznášal vlnenie a už nebol schopný viesť normálny život. Tak trocha náhodou zistila, že existujú hyperelektrosenzitívni ľudia, a urobila si prieskum.

„Jasné, budeš ho mať načas.“

„Super. V tom prípade ťa už nebudem zdržovať. A drž sa.“

Lysine sa poďakovala, zložila a šla si zbaliť veci na cestu, ktorá ju čakala na druhý deň.

Odkedy sa presťahovala do Rouenu, ešte nebola vo svojom dome, ktorý sa nachádzal dve hodiny cesty severne od Paríža v mestečku Mesnil-Amelot. Vlamanie ju tak šokovalo, že sa radšej odsťahovala z tejto oblasti, čím zároveň pochovala aj svoju krátku kariéru nezávislej novinárky. Pokúsila sa pracovať na voľnej nohe, no zistila, aké je ťažké texty predať. Len zriedkakedy si redakcie niečo objednali, čo vyplývalo z ich nízkych rozpočtov, no aj z toho, že v súčasnosti sa informácie museli šíriť okamžite, byť rýchlo zverejnené a ohromujúce. V prvom rade bolo treba vyvolať senzáciu.

Takže keď sa k nej vlámali, rezignovala, na všetko sa vykašľala a našla si pokojnejšiu prácu v Rouene: v *Normandskom kuriérovi* hľadali reportéra do terénu, ktorý by pokryl miestne dianie. Inými slovami: dobrovoľníka do rubriky o zrazených psoch. Nebola to nijaká sláva, no prispievať do čiernej kroniky pre ňu znamenalo dostávať plat a predovšetkým bola ďaleko od Mesnilu. Prenajala si zariadený byt na rouenskom predmestí. A cítila sa tam dobre. Už to boli skoro tri mesiace a prišiel čas dať raz a navždy zbohom predchádzajúcemu životu. Opraviť dom, ktorý zdedila po

rodičoch, upratať ho a kontaktovať realitné kancelárie, aby ho zaradili do ponuky na predaj.

Do cieľa dorazila na druhý deň skoro ráno. Mestečko Mesnil bolo príjemné, hoci sa nachádzalo blízko letiska Charla de Gaulla – jeho obyvatelia vstávali a chodili spať podľa toho, ako štartovali lietadlá. Dom stál osamotene, nijakí susedia, okolo rástli cyprusy a na futbalovom ihrisku pred ním sa po rannom mraze belela tráva. Kabriolet zaparkovala na príjazdovej ceste, vybrala preplnenú schránku na poštu a s obavami strčila kľúč do zámky. K vlámaniu došlo raz večer, keď si bola zabehať. Votrelci sa prešmykli zozadu, od suterénu až po povalu prevrátili všetko hore nohami. Zdá sa, že to urobili iba preto, aby jej ukradli notebook, peňaženku a telefón.

Na dlažbe v miestnostiach sa už usadila vrstva prachu. Niektoré kusy nábytku boli stále prevrátené. Páchatelia dokonca porozbíjali poháre a porcelán z príborníka. Niekoľko dní po tom, čo polícia zaistila stopy, dala Lysine vymeniť okno, ktorým vnikli dnu, nechala všetko tak a odišla za novým životom.

Z toho miesta sa jej robila husia koža. Už by tu nikdy nemohla žiť. Lenže tento dom bol jednou z posledných vecí, čo ju spájali s rodičmi, ktorí prišli pred piatimi rokmi o život pri strašnej tragédii. Niekedy sú to traktory, ktoré uviaznu na koľajniciach, inokedy plné autobusy, ktorým zlyhajú brzdy a skončia v rokline. Jej otec aj mama boli medzi nešťastníkmi, ktorí zomreli na mieste. Dve udalosti z čiernej kroniky, jedna neuveriteľnejšia než druhá, a presne také prípady zaplňali stĺpčky novín každý deň. Lysine to vedela najlepšie.

V dome bolo chladno. Šla zapnúť kotol a zložila si tašku vo svojej izbe na poschodí. Aj tam neznámi vlamači všetko

poprehadzovali. Skriňu, posteľ, kúpeľňu... Dokonca rozbili aj zrkadlo. Mladá žena sa zahľadela na svoj odraz v črepoch. Videla kúsok svojej tváre, jedno modré oko vyššie než to druhé, čudný nos, skrivené ústa. Tvár ako z nočnej mory, ktorá sa pri pohybe deformovala, až sa cez pootvorené pery ukázali aj zuby. Naraz pocítila v hrdle tlak, akoby jej z útrobov vystupovala akási ruka a snažila sa ju zadusiť. Vydesene vykrikla a cúvla. Rýchlo zišla na prízemie a zapla televízor. Hudobný kanál. Hlasitosť na maximum. Potrebovala hluk. Netvor vyliezol z hlbín, tá predstava, ako jej z úst vychádza ruka, dusenie... Nestalo sa jej to prvýkrát. A potom tu boli aj jej spomienky na udalosti z minulosti, ktoré matneli. Lysine sa musela stále sústreďovať, aby si spomenula na niektoré veci, daktore mená...

Kým sa dom vyhrieval, skočila na nákup do neďalekej samoobsluhy. Košík mala plný mrazených polotovarov, ktoré rovnako ako jej boky a okrúhle líca svedčili o závislosti od nezdravého jedla. Keď sa vrátila, prešla si kopu pošty. Reklamy, faktúry, oznámenia o doporučených zásielkach. Obsah jednej obálky ju prekvapil: vyzývali ju, aby obnovila trojmesačný prenájom na pošte v Amiens, ktorý sa mal končiť o týždeň neskôr. Šlo o schránku. „P. O. Box 144, Lysine Bahrťová, Amiens.“ Ona si však nič také nezriadila.

Urobila si kávu, osladila ju dvomi kockami cukru a zavolať na poštu v Amiens. Zamestnanec, ktorému sa dovolať, jej potvrdil, že box bol zriadený na jej meno takmer pred tromi mesiacmi. Lysine si pomyslela, že pôjde o menovkyňu, no na zmluve bola jej adresa v Mesnile. Keď zložila, bola zmätená. Do Amiensu nikdy v živote nevkráčila. Očividne došlo k nejakému omylu...

Vzápätí sa vybrala na pobočku pošty v Mesnile, aby si vybrala doporučené zásielky – bol medzi nimi aj nový vodičský

a technický preukaz, ktoré uviedla medzi ukradnutými vecami po vlamaní –, zastavila sa tiež na radnici v Goussainville po nový občiansky preukaz, potom si dala sendvič a vyrazila do Amiensu. Musela vybaviť tú záležitosť s P. O. Boxom.

Keď prišla na poštu, vyžiadala si zamestnanca, s ktorým hovorila po telefóne. Ukázal jej formulár, ktorý vraj vyplnila a podpísala.

Lysine sa pokúšala zachovať chladnú hlavu: nebolo to ani jej písmo, ani podpis. Nieкто sa za ňu vydával.

„Neviem, čo povedať, celkom mi to vyfučalo z hlavy,“ zaklamala, keď mu vracala zmluvu. „A nemôžem nájsť ani kľúč, samozrejme. Mohla by som sa aj tak dostať k tomu P. O. Boxu?“

Muž si ju zvláštne obzrel, skontroloval občiansky preukaz, ktorý mu podala, a prehrabal sa v zásuvke.

„Stratený kľúč vám vyfakturujeme,“ zašomral.

Zaviedol ju až k stene s P. O. Boxmi, odomkol číslo 144 a vrátil sa na svoje miesto za okienkom. Lysine v malej priehradke našla hnedú obálku. Hrubú. Bez známky. Nieкто ju tam dal len tak. V hornom rohu bola rukou zjavne v rýchlости načmáraná adresa: Nábřežie de l'Industrie 34, Athis-Mons.

Keď sa s balíčkom vrátila k okienku, zamestnanec si všimol, že je zmätená. Požiadala ho, aby jej znova ukázal zmluvu, odфотографovala si ju, zaplatila desať eur za stratený kľúč a oznámila mu, že prenájom P. O. Boxu si už neobnoví. Potom nasadla do auta. Potrebovala si trocha vydýchnuť.

Tá istá osoba, ktorá si privlastnila jej totožnosť pri založení P. O. Boxu, určite napísala adresu na hnedý papier a, logicky, obálku aj vložila do poštovej schránky. Ale kedy? A predovšetkým prečo? Lysine preletela stránky zmluvy: poplatok bol uhradený v hotovosti, mobilné číslo neuvedené. Inými slovami, nemala sa k tej podvodníčke ako dopátrať.

Roztrhla obálku a vybrala z nej kľúčik a okrúhlu škatuľu z čierneho plastu, na ktorom bol prilepený štítok s telefónnym číslom. Nad ním bolo rovnakým písmom poznačené: „Film H. C.“

S obavami nadvihla vrchnák.

Vnútri bol kotúč.

Osemmilimetrový film.

3

Osada Bout-du-Croc, stratená kdesi uprostred národného parku Vogéz, bývala v dávnych časoch domovom osemdesiatich deviatich duší. Piekli tam chlieb a opracovávali drevo. Miesto, kde líšky dávajú dobrú noc. Dostať sa do osady aj z nej sa dalo jedinou cestou, ktorá sa kľukatila cez hustý a nedotknutý les, odkiaľ viedla do mestečka vzdialeného pätnásť kilometrov. Kam oko dovidelo, čneli na všetky strany len stromy, až človeka ovládol závrtný pocit, že patrí k posledným obyvateľom zemegule.

Táto odľahlá oblasť so starnúcim obyvateľstvom sa zo pár rokov po ničivej druhej svetovej vojne postupne vyludnila a stavby tak boli vydané napospas času. Ostali z nich už len ruiny, ktoré sa s podporou krajského zastupiteľstva podujalo zrenovovať združenie s názvom Bez vlnenia.

Zababušená do hrubého vlneného šálu a s ušiankou farby kaki na hlave dorazila Véra Clétornová na základňu. Členovia združenia, ku ktorému patrila, ju zriadili na mieste, kde kedysi stála pekáreň. Robotníci si z dosák a plastových plachiet urobili provizórne zastrešenie a postavili múry okolo niekdajšej pece. Vnútri bolo rovnako zima ako vonku, no aspoň tam bolo sucho a nefúkal vietor. Bola tam aj cisterna s pitnou vodou

a zásobník s naftou, takže sa tu každý mohol napíť, umyť, doplniť palivo do generátora na elektrinu alebo sa ohriať.

Mladá žena si zubami stiahla hnedé rukavice, na betón položila desaťlitrovú kanistru a v podpore si do nej z kohútika na zásobníku napúšťala palivo. Napravo od nej sa čosi zaligotalo a pritiahlo jej zrak. Obaly z čipsov a zo sušienok sa povalovali medzi zvyškami topiaceho sa snehu z podrážok. Boli tam aj tri použité a zhúžvané papierové vreckovky a prázdna fľaša od minerálky.

Spomedzi odpadkov zodvihla knihu. Šlo o román s názvom *Dievča, čo prišlo z tieňa*, napísala ho nejaká Sophie Enrichz, o ktorej nikdy nepočula. Na tmavej obálke bola zachytená ženská tvár, popukaná ako stará fajansa, vrch hlavy sa jej rozpadal na dieliky, modré oči vyzerali sklené, pery kamenné a vlasy mala svetlé. Otočila knihu, aby si prečítala zhrnutie. Príbeh o väznení, strete medzi tyranom a unesenou obeťou.

Kanistra bola takmer plná. Véra z knihy utrela vodu aj blato, strčila si ju pod páperovú vetrovku a zastavila prúd paliva. Nevedela, komu tá kniha patrí a ako sa tam dostali odpadky, no tešila sa, že má niečo na čítanie v nádeji, že príbeh bude stáť za to.

Chladný vietor ju zaštipal na lícach, len čo znova vystrčila nos do mrazu. Ako kráčala s kanistrou, pod nohami v zimných topánkach jej vŕzgal sneh a dych sa menil na obláčiky pary. Stovky stôp od podrážok sa rozchádzali do všetkých smerov a strácali sa v lese čiernom ako noc. Zanechali ich tí, čo si prišli doplniť palivo ako ona. Odkedy sa skrátili dni, stretávala čoraz menej stroskotaných súputníkov. Vychádzali len v najnevyhnutnejších prípadoch a inak sa zatvárali na svojich niekoľkých štvorcových metroch, kde sa snažili čo najlepšie prežiť najdrsnejšie mesiace v roku.

Kým sa vydala na cestu po lesnom chodníku, prešla popri opravovaných múroch, lešeniach, paletách s poprikryvaným materiálom, odkiaľ odbočila k svojmu autu, ktoré stálo neďaleko. Oprášila z neho hrubú vrstvu snehu, ktorá ho pokryla, na zámku naliala vrchnák mazutu, aby sa odmrazila, a sadla si za volant. Motor naštartoval na prvý pokus. Nechala ho ísť dobrých desať minút, ako to robievala vždy. Tento ford bola tá najhodnotnejšia vec, čo jej ostala z predchádzajúceho života. Bez neho by sa nedokázala dostať do mesta a vybaviť si nevyhnutné nákupy, ibaže by si chcela urobiť tridsaťkilometrový výlet pešo tam a späť alebo požiadať niekoho o pomoc, čomu sa chcela vyhnúť. Vedela, že všetci sú tu otvorení a solidárni, ale nechcela byť nikomu nič dlžná.

Keď už sedela v aute, zohriala si ruky teplým vzduchom z ventilácie. Pozrela do spätného zrkadla. Podlhovastú tvár mala unavenú, z červeného nosa jej stále tieklo a svetlé vlasy, ktoré jej padali na plecia, by si už zaslúžili zarovnať. Už sa nechcela takto zanedbávať. Rozhodla sa, že na druhý deň sa pôjde dať ostrihať.

Povzdychla si. Na tomto mieste aj dýchanie narúšalo nepredstaviteľné ticho – to hlbinné ticho, ktoré jej už liezlo na nervy. Cez predné sklo videla kúdoly, ktoré sa dvíhali ponad vrcholky stromov. *Ostatní*. Tridsaťštyri osôb v karavanoch, dodávkach alebo obytných moduloch okolo opustenej osady. Hyperelektrosenzitívci ako ona. Osoby, ktorých organizmy už netolerovali vysokofrekvenčné vlny, ktoré sa šíрили z wifi zariadení aj mobilných telefónov. Symptómy boli strašné: permanentné hučanie v ušiach, opakované prejavy psoriázy, nespavosť, no predovšetkým ukrutné migrény, ktoré nebolo možné zmierniť nijakými liekmi ani terapiami.

Niektorí spomedzi nich sa pokúšali ešte pred tým, ako objavili toto územie nikoho, odizolovať svoje niekdajšie obydlia špeciálnymi stavebnými hmotami, dokonca nosili aj prilby zakrývajúce celú hlavu, vyrobené s prímiesou živice, ktorá im mala chrániť mozog pred neviditeľným žiarením. Skúsili všetko, len aby im to dunenie v hlave ustalo. Žiadne z týchto vylepšení však nefungovalo. Ani jedna zo štúdií, ktoré vypracovalo WHO, nepotvrdila vlny ako príčinu hypersenzibility. Liečba neexistovala, prakticky sa v tejto oblasti nerobil nijaký výskum a problém sa nedal vyriešiť ani zmenou bydliska, pretože vláda chcela eliminovať zóny bez signálu – vysielacie pokrývali aj tie najzapadnutejšie územia v krajine a satelitná sieť zasiahla každý štvorcový meter, ktorý bol dovtedy ušetrený. Pre týchto vysilených ľudí bez nádeje, ktorí predstavovali čosi ako povolené straty, to bolo čisté peklo. Stávali sa z nich „stroskotanci vĺn“, ako ich nazývali.

Našťastie sa za nich bila hŕstka organizácií a asociácií, medzi ktorými bolo aj združenie Bez vlnenia. To si dalo za cieľ znova postaviť osadu v elektromagneticky čistej oblasti – bolo to dané členitosťou územia a úplnou absenciou ľudskej činnosti v okruhu pätnástich kilometrov – a v budúcnosti z nej urobiť obývateľnú ekoosadu pre asi stovku hyperelektrosenzitívnych osôb. Dokonca mali v pláne aj nejaké podnikateľské aktivity so „zelenými hostovskými izbami“ pre vystresovaných dovolenkárov s pevnou vôľou, ktorí by si na zopár dní odopreli akúkoľvek komunikáciu s vonkajším svetom.

Véra patrila k pomocníkom, ktorí od začiatku jari až do polovice jesene asistovali robotníkom pri rekonštrukčných prácach, za čo mali dočasné ubytovanie a plat. Predstavovalo to akýsi spoločenský a pracovný život, ktorý trval, kým

bolo pekné počasie. V zime sa však na stavenisku nič nedialo, akoby sa všetko stratilo v temnote, a hyperelektrosenzitívcí – niekdajší úradníci, učitelia, bankári bez rodinného života... – sa skrývali vo svojich skromných príbytkoch, pretože nemali kam ísť.

Les bol pre nich priestor, v ktorom mohli slobodne žiť.
Aj to najstrašnejšie väzenie.

4

Tma. Hustá, nepreniknuteľná. Platilo to, či už mala oči otvorené, alebo zatvorené. Vždy keď Julie chcela zažmurkať, cítila odpor akejsi šuštiacej látky. Zdalo sa jej, že sa vznáša v inej dimenzii ďaleko od sveta ľudí. Bola prepojená so svojím vnútrom, s tým prostredím, kde cirkuluje kyslík, bije srdce, krvinky narážajú v tepnách do stien.

Žijem. To jej napadlo ako úplne prvé, keď sa vedomie predralo cez reflexy. Hoci bola Julie otupená, tušila, že sa stalo čosi vážne a všetko sa jej v hlave začalo motať. Hučanie motora, vnímanie rýchlosti, zápach nemocničných prostriedkov. A čosi, čo jej bránilo prehľtať. Dýchací prístroj. Zaintubovali ju. Škaredo spadla? Možno mala nehodu? Tak či onak, bola v kritickom stave. Rýchlo, bolo treba postupovať rýchlo. So zapnutými sirénami raziť cestu. Pohotovosť, operačná sála, anestézia, operácia.

Toto vysvetlenie však jej mozog takmer okamžite odmietol. V hrdle ju totiž neomínala hadička, ale zapáchajúca handra. Upchávala jej ústa. Mala masťnú a naftovú chuť. Julie bolela hlava, cítila zápach, z ktorého jej bolo na vracanie a ktorý sa vracal ako príboj. Znova upadala do mdlôb, akoby sa spod akejsi vrstvy ľadu nemohla nadýchnuť, až

kým horko-ťažko nevypláva na hladinu. Snažila sa kričať, no zvuky, ktoré vydávala, sa nedostali ani k zapchatým perám, sotva jej rozvibrovali nosné dierky.

Vtedy to Julie pochopila. Bola spútaná, ruky mala zviazané za chrbtom, chodidlá stlačené jedno k druhému. Zápästia ju páli, členky mala stiahnuté tak pevne, až ju boleli. Keď sa znova a znova pokúšala kričať, dusila sa. Ako sa zo všetkých síl snažila zmeniť polohu, z každej strany do niečoho narážala. Popri prehadzovaní zrazu akoby z diaľky začula tlmený zvuk. Hudba. Kufor auta. Bola zavretá v kufri.

Hlavou jej vírili otázky. Kde? Ako? Prečo? Jej pamäť sa schovávala za čiernym závesom, ktorý sa jej nedarilo odhrnúť. Hlava sa jej krútila, niečo jej museli pichnúť alebo ju udierali, až kým neomdlela. V mysli sa jej mihali len záblesky, útržky nesúvislých spomienok. Ona na bicykli. Zráz, skaly. Učebňa. Smeje sa. Je pizzu s kamoškou. Tancuje. Potok jej kríži cestu. Potom nič, len tma v dlhom, predlhom tuneli.

Srdce sa jej rozbúchalo, akoby šprintovala. Tieto veci sa diali inde, vo veľkých mestách alebo v televíznych seriáloch, ale nie jej, sedemnásťročnej gymnazistke, obvyčajnej pubertiačke, ktorá nebola ani bohatšia, ani chudobnejšia než ktorákoľvek iná, možno celkom pekná, lebo mala modré oči, svetlé vlasy so sýtym odtieňom a vyšportované telo, no zasa nebola nijaká šupa. A i tak...

Uniesli ju. Tá veta pôsobila ako zásah bleskom. Všetko tomu nasvedčovalo. Znásilnia ju. Zomrie. Už ju nepustia. Prečo by si boli dali tú námahu a naložili ju do auta, keby sa ju neskôr chystali pustiť? Nie, jej nahé telo sa určite nájde špinavé, dopichané nožom niekde v poli alebo na nejakej skládke.

A z tej hudby, ktorá sa ozývala v tesnej blízkosti, šalela. Človek, ktorý bol zodpovedný za jej nešťastie, pokojne

počúval rádio. Obyčajný vodič, ktorý sleduje cestu, len s tým rozdielom, že má v kufri dievča.

Znova sa začala metať. Po každom náraze jej do končatín vystreľovala bolesť. Musela sa však odtiaľ dostať. Aj keby sa mala vymrštiť na vozovku, aj keby si mala ublížiť. Tak to robili ľudia vo filmoch, vyskakovali dokonca z vlakov. A vždy sa z toho dostali.

Zrazu brzdy zaškrípali a Julie hodilo o stenu za zadnými sedadlami. Auto zastalo, no motor stále bežal. Začula zvuky rýchlych krokov, a keď jej tvár ovanul chladný vzduch, stuhla. Vzápätí ju niekto udrel do tváre. Bolesť jej pulzovala až v spánkoch. Potom zacítila na krku pod ohryzkom hrot noža.

„Ešte raz a podrežem ťa. Rozumieš?“

Julie slzy sa vpíjali do látky, ktorou mala previazané oči. Vzlykajúc prikývla a skrútila sa ako zviera, čo sa chytilo do pasce.

„Ak sa dusíš, dýchaj nosom. A neslintaj, pretože nedostaneš ani kvapku vody. Flandra.“

Rázne zabuchnutie kufra. O chvíľu už bolo auto znova v pohybe. A psychické mučenie pokračovalo. Čosi si totiž všimla. Prízvuk. Muž hovoril s prízvukom typickým pre východnú Európu. Pre krajiny, kde unášajú dievčatá a potom ich držia v pivniciach, mučia, oblečú a predajú ako prostytutki do zahraničia. *Flandra*. Často pozerala reportáže. Uvedomovala si, že to bolo buď to, alebo smrť. To a smrť...

Musela sa za každú cenu upokojiť. *Ak sa dusíš, dýchaj nosom*. Akoby mala na výber! Nádyh, zadržať dych, výdych. Znova. Nádyh, zadržať dych, výdych. *Španielska hra*. *Pešiak na e4*, *pešiak na e5*. *Jazdec na f3*, *jazdec na f6*. Hoci jej horelo líce, predstavila si figúrky, šachovnicu, v duchu videla dvoch protihráčov, odrecitovala si prvé ťahy až po varianty. *Jazdec*

na a5, Pollockova obrana. Pešiak na b6, Owenova obrana... Srdce sa jej napokon upokojilo, začala normálne dýchať. Možno to bol len zlý sen, zobudí sa a všetko bude ako predtým.

Kiežby to nebola pravda...

Skrútila sa na bok a kolená si pritlačila k trupu, aby sa zohriala. Nebola nahá. Čo mala na sebe? Botasky, zimné cyklistické nohavice, termobundu. Áno, bolo to tak. To mávala oblečené, keď sa chodila bicyklovať. No nech sa akoľvek snažila, jej posledné spomienky až tam nesiahali. Uvedomila si však jednu vec, ktorá ju upokojila: nevyzliekol ju. To bolo dobre, dokonca výborne, možno jej napokon neublíži. Bude mať výčitky a vyloží ju niekde na krajnici. Nevidela mu tvár, nikdy sa naňho nepozrie. Len čo to bude možné, poprosí ho, aby ju pustil, odprisahá, že nič nepovie, vysvetlí mu, že ho nemá ako identifikovať. *Malá rošáda, jazdec na d4. Pešiak na b4...*

Ubiehajúce minúty predstavovali peklo. Po každej sa vzdalovala od domova, od rodiny a každá ju možno ťahala do zahraničia, kde ju nebude hľadať ani jej otec. Koľko únosov sa podarilo objasniť? V koľkých prípadoch sa obeť vrátili domov? Kým ju trápili tieto otázky, minúty sa menili na hodiny. Tri? Päť? Osem? Bolo vonku tma? Ako dlho bola v bezvedomí? Pokúšala sa pohnúť látkou, ktorou mala zapchaté ústa, aby uvoľnila aspoň nejaké sliny. Hrdlo mala úplne vyschnuté! A navyše to už dlho nevydrží: bude sa musieť pocikať.

Motor začal častejšie meniť otáčky. Raz spomaľovali, raz zrýchľovali. Počula aj tikanie smeroviek, cítila odstredivú silu na kruhových objazdoch. Auto zastavovalo, potom sa znova dávalo do pohybu. Nachádzali sa v meste. To znamenalo, že v blízkosti sú ľudia. Možno niekoľko metrov od nej. Keby znova začala búchať do karosérie a ozývať sa, možno

by jej pri troche šťastia niekto prišiel na pomoc. Okamžite však tento hlúpy a nebezpečný nápad zavrhla. Keby sa jej to nepodarilo, ten šialenec by ju bez váhania zabil.

Ešte ubehol nejaký čas, kým auto spomalilo. V temnote Julie vnímala bubnovanie dažďa na karosérii. Vonku riadne pršalo. Počula aj nápoly vetra, ktoré už boli také silné, že prenikali cez škáry aj do jej mobilnej cely. Auto sa kolísalo, vozovka bola posiatá výmoľmi a hrbolmi. Vtedy to pochopila: odvážali ju na opustené miesto, pretože už nastal čas. Čas skončiť s ňou.

Prvýkrát sa motor celkom zastavil. Na chvíľočku sa jej vďaka tichu uľavilo, no tento pocit okamžite vystriedala hrôza. Celou silou sa pritlačila o kufor, takže cítila každý hrbolček na jeho dne. Plakala. Nechcela z auta vyjsť. Buchli dvere. Cvaknutie, otvorenie kufra. Zistila, že čo považovala za hustý dážď, bol v skutočnosti piesok. Piesok, ktorý rozvíril vietor a ktorý prenikal do priestoru okolo nej.

Plece jej zmeravelo od prudkej bolesti, potom vo svaloch pocítila pálenie. Akoby sa jej po ramene, trupe, čelusti rozpínali plamene. Zmeravenie. Posledná vec, ktorú si Julie pamätala, kým stratila vedomie, boli tieto slová, ktoré jej nejaký iný muž bez prízvuku zašepkal rovno do ucha.

„Myslela si si, že si nesmrteľná?“